

WINNIE DE POEH

Verhalen

van
het

Honderd-Bunders-
Bos

Jane Riordan

met tekeningen van Mark Burgess

Vertaald door Annelies Jorna

Geïnspireerd door

A.A. Milne & E.H. Shepard

Van Goor

INHOUD

HOOFDSTUK 1 15
waarin Poeh een geluksdag heeft

HOOFDSTUK 2 27
waarin Knorretje een Juweel vindt

HOOFDSTUK 3 41
waarin Teigetje goed is in Veel Dingen

HOOFDSTUK 4 53
waarin Iejaar het druk krijgt in zijn Duistere Oord

HOOFDSTUK 5 67
waarin Konijn een Bozig Beest tegenkomt

HOOFDSTUK 6 79
waarin Roe graaft en Kanga ongerust is

HOOFDSTUK 7 91
waarin Uil niet kan slapen

FEITEN OVER HET WOUD 104
CARMEN, HET NIEUWKOMERTJE 106

HOOFDSTUK 1

waarin Poeh een geluksdag heeft

Op een ochtend werd Winnie de Poeh wakker met kriebelende tenen. Door het gekriebel wist hij dat er iets Goeds ging gebeuren. Poeh wiebelde met zijn rechterpootje en toen met zijn linker (of misschien andersom, want zijn pootjes vonden het leuk om van plaats te ruilen, zodat hij nooit helemaal zeker wist wat links en wat rechts was).

‘Ik denk...’ zei Poeh ernstig bij zichzelf. Maar toen zweeg hij, want iedereen weet dat je met een lege maag moeilijk kunt denken. Na een goed ontbijtje en een héél goed tweede ontbijt, kon hij van Denk een echte Gedachte maken.

‘Ik denk...’ begon Poeh weer, ‘dat ik eens moet uitzoeken wat de Anderen ervan denken.’ En trots op zichzelf omdat hij een beer was die wist wat hij wilde, ging hij naar buiten.

Als je Winnie de Poeh kent – en dat kan heel goed, want hij is een beer die graag gekend wordt – dan weet je ook van de Anderen. Dat zijn de Vriendjes, die alle-

maal iets bijzonders hebben. Soms wonen ze hoog boven de grond, zoals Uil, en soms wonen ze onder de grond, zoals Konijn. De anderen wonen ergens daartussenin: Knorretje, Teigetje, Kanga en Roe, Iejour en... o ja, alle vriendjes-en-kennissen van Konijn, maar daar hebben we nu geen tijd voor. Natuurlijk is Christoffer Robin er ook.

Hij is bijzonder omdat hij een echte telescoop heeft, die hij in en uit kan schuiven en waarmee hij naar de sterren kan kijken, en niemand anders heeft zoiets.

Terwijl Poeh door het Woud liep, op zoek naar de anderen om te vragen of hun tenen ook kriebelden, zag hij iets gekks. Dat kwam door de bijen. Een zwerm zoemende bijen. Ze zoemden niet zoals anders zeurderig om zijn ogen en neus en ze zorgden ook niet dat hij knipperend tegen de zon naar ze op moest kijken, nee, deze bijen hadden het druk met het plagen van Poehs pootjes.

‘Misschien,’ zei Poeh zomaar voor zich uit, ‘bekijken ze mijn kriebeltenen omdat ze willen weten wat er zo Goed wordt.’

‘Klaver,’ zei een stem boven Poehs hoofd. ‘Van de soort trifolium, om plantkundig precies en accuraat te zijn,’ ging de stem verder.

‘Tri-watte?’ vroeg Poeh. ‘O, jij bent het, Uil,’ zei hij, toen hij zijn wijze vriend op een dichtbije tak zag zitten. ‘Dat dacht ik wel, door die moeilijke woorden.’

Zeg Uil, weet jij waarom de bijen om mijn pootjes zoemen?’

‘Dat zeg ik net,’ antwoordde Uil een beetje kribbig. ‘Klaver. Zelfs een Beer met Heel Weinig Hersens hoort te weten...’ Toen stopte hij en begon opnieuw, heel langzaam en luid: ‘Bijen houden van klaver. Klaver groeit op de grond. De bijen zitten dicht bij de grond.’ En hij was zo moe van die uitleg in makkelijke zinnestelsels dat hij zijn kop onder zijn vleugel verborg en in slaap viel.

‘Het komt door de klaver,’ zei Poeh tegen Knorretje, die er net aankwam.

‘Het komt door de klaver,’ herhaalde hij voor Kanga, die vlak achter Knorretje liep.

‘Klaver! Klaver!’ zong Roe opgetogen, en hij rende duizeligmakende rondjes.

‘Klopt, Roe,’ zei Poeh, blij dat hij het goed had uitgelegd.

‘Pas op voor de bijen, lieve Roe,’ waarschuwde Kanga. ‘Weet je ons rijmpje nog? Een bij maakt blij, en een bij bijten is er voor mij niet bij.’

Daar kwam Christoffer Robin aan. Poeh wilde hem van de klaver vertellen, maar Christoffer Robin vroeg: ‘Heb je er eentje gevonden?’

‘Een eendje?’ vroegen ze allemaal verbaasd.

‘Een klavertjevier,’ antwoordde Christoffer Robin lachend. En omdat niemand hem begreep, ging hij op een zonnig plekje zitten en vertelde: ‘Bijen houden van klaver, maar avonturiers en ontdekkingsreizigers ook, want een klavertje met vier blaadjes brengt veel geluk!’

Natuurlijk wilden ze allemaal meteen een klavertjevier gaan zoeken.

‘Ik heb er een! Ik heb er een!’ jubelde Roe, die nog geen minuut had gezocht, maar het bleek dat kleine Roe nog maar pas leerde tellen.

‘Hij is heel goed met één en twee,’ zei Kanga trots. ‘Drie is moeilijker en bij vier zijn we nog niet. Maar voor zijn leeftijd is twee heel knap,’ legde ze uit.

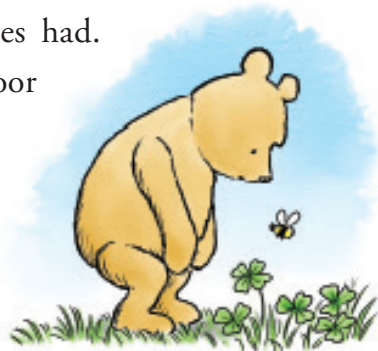
Iedereen gaf haar gelijk. Kanga had al zo vaak gezegd dat Roe Reuze Knap was voor zijn leeftijd dat het wel waar moest zijn.

Al die tijd tuurde Poeh aandachtiger naar de grond dan hij ooit had gedaan. Wat hij altijd gewoon groen gras had gevonden, bleek in het echt een mooi kleed van klavertjes te zijn. Elk klavertje dat hij zag had drie

blaadjes. En in die groene zee deinden witte bloempjes op een zuchtje wind. Omdat Christoffer Robin had gezegd dat vier het geluksgetal was, bleef Poeh net zolang turen en tellen en tellen en turen tot hij er tollerig van werd.

Hij wilde het al opgeven toen een bij op een bloemetje vlak voor Poehs neus ging zitten. De bij deed daar een speciaal soort dansje en Poeh vroeg zich af of hij soms iets wilde vertellen. En toen zag hij het... vlak naast de bij stond een klavertje dat niet, zoals alle andere klavers, drie blaadjes had.

Het had er vier! Poeh telde voor alle zekerheid nog eens. En nog eens. En nog maar eens. En telkens als hij telde was de uitkomst hetzelfde. Hij had een klavertjevier gevonden!

Poeh wilde net de anderen roepen om te komen kijken, toen Iejour, de oude grijze ezel, langs sjokte.

‘Drukkend,’ zei Iejour tegen Poeh. ‘Heet en drukkend voor de tijd van het jaar, vind je niet?’

Iejour hield niet van zon en niet van regen of sneeuw of wind of van welk soort weer ook. Maar hij hield wel van mopperen over het weer.

‘Ja nou, ja nou,’ antwoordde Poeh, en hij probeerde te doen alsof hij luisterde, maar hij hield zijn klavertjevier goed in de gaten.

‘Er komt onweer, als je het mij vraagt,’ zei Iejour.

‘Onweer?’ herhaalde Poeh, en nu keek hij wel op. ‘Hoe kan dat nou, met zoveel zon en een strakblauwe lucht?’

Maar dat had hij mis. Verderop aan de blauwe hemel pakten boze donkere wolken zich samen. En terwijl Poeh naar die dreigende wolken keek, boog Iejour verstrooid zijn snuit naar de grond, opende zijn mond zo breed dat

